

Portretna figura III, 1996.–2014., ulje na platnu, 115 × 90 cm

Portretna figura I (detalj), 1996.–2014.,
ulje na platnu, 115 × 90 cm →

Životopis

MARIJAN RICHTER rođen je 1957. godine u Zagrebu. Studirao je slikarstvo i glazbu. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1983. godine. Doktorirao je slikarstvo 2013. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Samostalno je izlagao u Zagrebu, Čakovcu, Križevcima, Sisku, Osijeku, Trogiru, Vinkovcima, Slavonskom Brodu, Karlovcu i Splitu.

Mail: marijanrichter@gmail.com • Mob.: 091 554 7 864 • www.marijanrichter.com

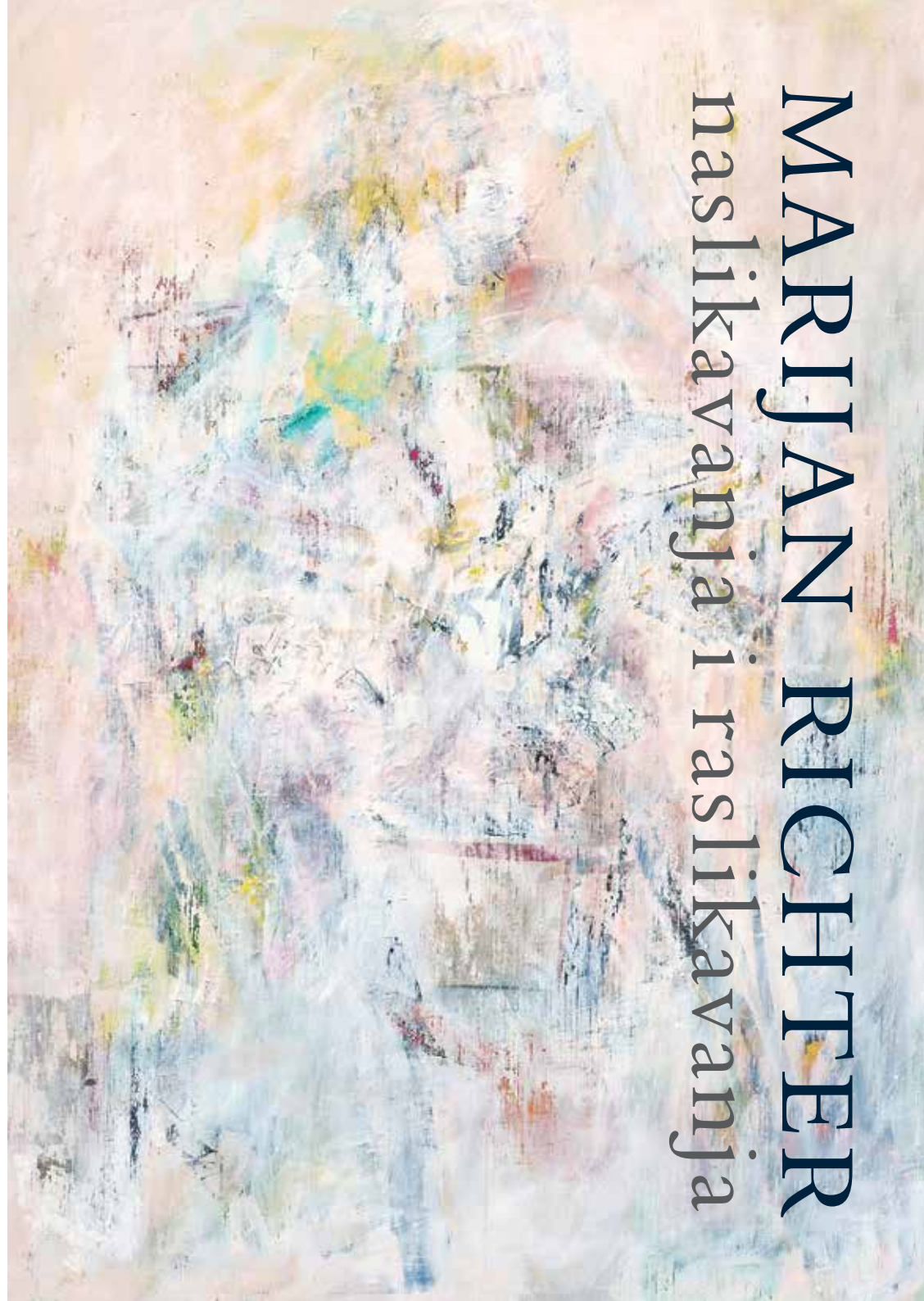
Izložbeni prostor Sveučilišta u Zadru
Obala kralja Petra Krešimira IV. br. 2

16. travnja – 26. travnja 2014.

Nakladnik: ArTresor naklada, Zagreb • *Urednik i autor teksta:* Marijan Richter • *Postav izložbe:* Marijan Richter • *Fotografije:* Ivan Richter • *Priprema za tisak:* ArTresor naklada, Zagreb • *Tisak:* Ivan Richter • *Naklada:* 200 kom.

MARIJAN RICHTER

naslikavanja i raslikavanja

Portretna figura II, 1996.–2014., ulje na platnu, 115 × 90 cm

Slika poslije naslikane slike

Govori se uvijek o licu slike, a pri tome se misli na izražajnost, odnosno na sagledivost naslikane površine. Slika je ipak sličnija čelu nego licu – ona je površina poput čela. *Slika-čelo* sama po sebi nema moć izraza, osim ako ne preuzme ulogu lica, što redovito i čini. Dok u slici promatrač traži i pronalazi *lice*, može mu promaknuti da se u samom činu *viđenja*, u susretu s *vidljivim*, zapravo radi o *sučeljavanju*. Čin viđenja je prije susret čela, nego očiju.

Dok je *slika-lice* u fokusu opažanja, *slika-čelo* ostaje na periferiji, u promašaju intencionalnog gledanja. Moje slikarsko dezavuiranje *izgleda* odricanje je od apsolutističkog lica (grimase/facijalnosti) i priklanjanje miru i dostojanstvu čela. Ipak, moram imati *lice* – to su moje stare naslikane slike – da bih zureći u to *lice*, na rubu vidnog polja dosegnuo *čelo*.

Naslikanu površinu tretiram kao *partituru* koja tek slikarskim zahvatom u njeno tkivo, svojevrsnom slikarskom *interpretacijom* biva 'odsvirana' na autentičan način. Kao što suvremeni glazbeni interpreti nastoje ostvariti povijesno osviještene izvedbe skladbi nastalih u određenim prošlim razdobljima, tako i ja nastojim slikarskim intervencijama u samo lice naslikane površine, u njen *izgled*, (re)interpretirati vlastito djelo. Povijest mojih slika u ovom slučaju nije pri-povijest o tome kako je *nešto* nekad izgledalo, nego se radi o tome kako to *nešto* funkcionira u uvjetima aktualnog slikarevog *pogleda*.

Umjesto dosadašnje *izgradnje* kao uvriježenog slikarskog postupka, doveden sam u situaciju da *razgradnjom* postojećeg *izgleda* krčim zarasle putove unatrag. Na taj način *slici-za-gledanje* (*picture*) vraćam njezin (i moj) slikarski *raison d'être*; preslikavanjem, nad slikavanjem, odslikavanjem, ona ponovo postaje slikarski proces: *slika-za-slikanje* (*painting*). Promjene, poništavanja, poricanja koja unosim u sliku nisu sračunati zbog probitka nekog osobnog stava, niti vode *telosu* – naizgled imanentnom, a u stvari apriornom poimanju slike kao djela. Ti zahvati posljedica su neizbježnog i, kako se čini, nerješivog agona unutar same slike: *slike-koja-želi-biti-naslikana* i one koja *naslikano-ne-priznaje-kao-svoje*.